02.12.2024 r.

NFZ-BP.5202.58.2024
2024.387254.BAST
M. Sp. z o.o.

Decyzja Nr 41 /2024

Prezesa

Narodowego Funduszu Zdrowia

Na podstawie 109a ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2024 r. poz. 146), zwanej dalej „ustawą o świadczeniach", art. 34 ust. 5 i ust. 16 ustawy z dnia 6 marca 2018 r - Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2024 r. poz. 236), zwanej dalej „Prawem przedsiębiorców", oraz art. 138 § 1 pkt 2 w zw. z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2024 r. poz.572), zwanej dalej „Kpa", po rozpatrzeniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy złożonego przez M. Sp. z o.o., od decyzji nr 37/2024 Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 23 października 2024 r., w przedmiocie wydania interpretacji indywidualnej

uchylam zaskarżoną decyzję w całości i uznaję za prawidłowe stanowisko Przedsiębiorcy przedstawione we wniosku z dnia 8 października 2024 r., zgodnie z którym członek rady nadzorczej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością delegowany na mocy uchwały rady nadzorczej do wykonywania czynności członka zarządu i otrzymujący z tego tytułu wynagrodzenie, nie podlega obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego, ponad tytuł ustanowiony w art. 66 ust. 1 pkt 35 ustawy o świadczeniach.

Uzasadnienie

M. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w ….. KRS: ……; REGON: …….; NIP: ……, zwana dalej: „Przedsiębiorcą", „Spółką" lub „Wnioskodawcą", zwróciła się do Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia (dalej: Prezes NFZ) z wnioskiem o wydanie interpretacji indywidualnej.

Prezes NFZ decyzją nr 37/2024/BP z dnia 23 października 2024 r. uznał za nieprawidłowe stanowisko Wnioskodawcy zawarte we wniosku, dotyczące niepodlegania obowiązkowemu ubezpieczeniu zdrowotnemu członka rady nadzorczej delegowanego do zarządu Spółki. Decyzja została odebrana przez Wnioskodawcę w dniu 28 października 2024 r.

Od powyższej decyzji w dniu 12 listopada 2024 r. Spółka złożyła, w terminie zakreślonym przez prawo, wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Prezes NFZ, po rozpatrzeniu przedmiotowego wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy stwierdził, co następuje. Na wstępie należy wskazać, iż zgodnie z art. 34 ust. 5 Prawa przedsiębiorców udzielenie interpretacji indywidualnej następuje w drodze decyzji, od której służy odwołanie. W myśl art. 34 ust. 16 Prawa przedsiębiorców, do postępowań o wydanie interpretacji indywidualnej stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, chyba że odrębne przepisy stanowią inaczej. Stosownie zaś do regulacji zawartych w przepisach Kpa (art. 127 § 1 Kpa w zw. z art. 127 § 3 Kpa i art. 5 § 2 pkt 4 Kpa) do rozpatrzenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy w przedmiotowej sprawie właściwy jest Prezes NFZ.

Odnosząc się do twierdzeń Wnioskodawcy podniesionych we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy należy wskazać, iż są prawidłowe i jako takie zasługują na uwzględnienie.

Zgodnie bowiem z przepisem art. 66 ust. 1 pkt 35a ustawy o świadczeniach, obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego podlegają: osoby powołane do pełnienia funkcji na mocy aktu powołania oraz prokurenci, które z tego tytułu pobierają wynagrodzenie podlegające opodatkowaniu podatkiem dochodowym niezależnie od kwalifikacji do źródła przychodu w rozumieniu ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz.U. z 2024 r. poz. 226,z późn.zm.), z wyłączeniem osób uzyskujących przychody, o których mowa w art. 13 pkt 5 lub 6 tej ustawy, których roczne wynagrodzenie z tego tytułu nie przekracza kwoty 6000 zł. Przywołany przepis zawiera katalog przypadków, których wystąpienie rodzi obowiązek objęcia określonych osób obowiązkiem ubezpieczenia zdrowotnego. Przepis art. 66 ust. 1 pkt 35a ustawy o świadczeniach obejmuje ponadto swoim zakresem podmiotowym osoby, które pełnią określone funkcje na podstawie aktu powołania oraz prokurentów. Art. 219 ustawy z dnia 15 września 2000 r. Kodeks spółek handlowych (Dz. U. z 2024 r. poz. 18, z późn. zm.), zwanej dalej: „KSH”, zawiera katalog uprawnień i kompetencje rady nadzorczej spółki z ograniczoną odpowiedniością, do których w szczególności należy sprawowanie stałego nadzoru nad działalnością spółki we wszystkich dziedzinach jej działalności. Ponadto zgodnie z art. 220

KSH umowa spółki może rozszerzyć uprawnienia rady nadzorczej ponad uprawnienia przyznane w treści art. 219 KSH.

W zakresie rozszerzania kompetencji rady nadzorczej w doktrynie jednoznacznie przyjmuje się, że radzie nadzorczej może być przyznane w umowie spółki prawo do oddelegowania członka rady nadzorczej do czasowego wykonywania funkcji członka zarządu np. zawieszonego, albo takiego, którego mandat wygasł. Jednak takie uprawnienie musi być w umowie spółki ściśle określone, w tym w szczególności poprzez wskazanie stanów faktycznych, kiedy może być wykonywane. Komentatorzy podkreślają, że bez doprecyzowania takich przypadków mogłoby dochodzić do kolizji uprawnień z podmiotem uprawnionym do powoływania zarządu (tak m.in.: M. Chomiuk „Kodeks spółek handlowych. Komentarz" red. Z. Jara, 2022 r.). Podkreślenia wymaga także fakt, że delegowany członek rady nadzorczej nie staje się członkiem zarządu i nie wygasa jego mandat jako członka rady nadzorczej (tak. m.in.: A. Opalski, „Rada nadzorcza w spółce akcyjnej", Warszawa 2006 r., s. 419). Ze względu na przyjętą w KSH zasadę rozdziału zarządzania od nadzoru nad spółką oraz zasadę dualizmu, prawa członka rady nadzorczej do uczestnictwa w pracach rady ulegają tylko zawieszeniu na czas delegacji (tak m.in.: M. Chomiuk „Kodeks spółek handlowych. Komentarz" red. Z. Jara, 2022 r.). Z przywołanego stanowiska doktryny jednoznacznie wynika, że w kompetencjach rady nadzorczej spółki z o.o. leży możliwość delegowania jej członków do określonego w czasie wykonywania funkcji w zarządzie spółki z o.o., pod warunkiem, że przewiduje to umowa spółki z o.o.

W kontekście rozpatrywanego zagadnienia warto zwrócić uwagę na językową wykładnię pojęcia „delegować", z uwagi na brak jego definicji legalnej. Zgodnie z definicją zawartą w słowniku języka polskiego pojęcie „delegować" oznacza: „wysyłać kogoś jako swego przedstawiciela lub do wykonania określonego zadania" (https://sjp.pwn.pl). Wydaje się, że definicja pojęcia „delegować" wpisuje się w poglądy doktryny, w świetle których delegowanie członka rady nadzorczej to czasowe powierzenie mu wykonywania czynności członka zarządu, pod warunkiem, że umowa spółki tak stanowi.

Przepis art. 66 ust. 1 pkt 35a ustawy o świadczeniach wprowadza dwie przesłanki, których kumulatywne spełnienie przesądza o podleganiu obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego. Pierwsza z nich to powołanie do pełnienia funkcji na mocy aktu powołania. Druga, pobieranie wynagrodzenia z tytułu pełnienia tej funkcji. Prawodawca zastosował w powyższym przepisie prawa wyrażenie „akt powołania". Kierując się dyrektywą wykładni językowej, określanej w teorii prawa jako zakaz wykładni synonimicznej, różnym zwrotom języka prawnego nie należy

nadawać tego samego znaczenia (vide L. Morawski „Zasady wykładni prawa" Toruń 2006, s. 103-104). Potwierdził to między innymi Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 6 lipca 2021 r. (II FSK 101/21), w którym stwierdził, że: „Nadanie różnym pojęciom używanym w tekście prawnym tego samego znaczenia byłoby sprzeczne z zakazem wykładni synonimicznej, stanowiącym kanon wśród dyrektyw wykładni językowej.". Analogiczne stanowiska przyjmuje się także w orzecznictwie Sądu Najwyższego i Trybunału Konstytucyjnego (np.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2020 r. I NWW/49/20, postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 25 czerwca 2018 r., TS 77/17).

Kierując się powyższą dyrektywą przyjąć należy, że sformułowania „akt powołania" użytego w treści art. 66 ust 1 pkt 35a ustawy o oświadczeniach nie można utożsamiać z innymi wyrażeniami odnoszącymi się na przykład do „delegowania" do wykonywania czynności członka zarządu. W związku z powyższym przepis art. 66 ust. 1 pkt 35a ustawy o świadczeniach nie obejmuje – jak słusznie przyjął Przedsiębiorca - swoim zakresem przypadków, w których członek rady nadzorczej zostaje delegowany na czas określony do wykonywania czynności w zarządzie spółki i pobiera z tego tytułu wynagrodzenie. W konsekwencji delegowany do zarządu członek rady nadzorczej nie podlega obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego na podstawie art. 66 ust. 1 pkt 35a ustawy o świadczeniach, dodatkowo poza tytułem określonym w art. 66 ust. 1 pkt 35 ustawy o świadczeniach, który dotyczy objęcia ubezpieczeniem członków rad nadzorczych.

Należy bowiem zauważyć, iż obowiązek podlegania ubezpieczeniu zdrowotnemu członków rad nadzorczych, mający miejsce zamieszkania na terytorium RP, o którym mowa w art. 66 ust. 1 pkt 35 ustawy o świadczeniach nie jest uzależniony od pobierania z tego tytułu wynagrodzenia. Jak wskazuje się w doktrynie A. Sidorko [w:] Ustawa o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych. Komentarz, wyd. IV, red. A. Pietraszewska- Macheta, Warszawa 2023 r. art. 66, od 1.10.2007 r. członek rady nadzorczej nie pobierający świadczenia pieniężnego, podlega obowiązkowemu ubezpieczeniu zdrowotnemu i w rezultacie powinien zostać zgłoszony do tego ubezpieczenia.

Jak zaś wskazano wyżej, powołując się na stanowisko doktryny, delegowany członek rady nadzorczej nie staje się członkiem zarządu i nie wygasa jego mandat jako członka rady nadzorczej (tak. m.in.: A. Opalski, „Rada nadzorcza w spółce akcyjnej", Warszawa 2006 r., str. 419). Ze względu na przyjętą w KSH zasadę rozdziału zarządzania od nadzoru nad spółką oraz

zasadę dualizmu, prawa członka rady nadzorczej do uczestnictwa w pracach rady ulegają tylko zawieszeniu na czas delegacji.

Reasumując w ocenie organu twierdzenie Przedsiębiorcy, że członek rady nadzorczej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością delegowany na mocy uchwały rady nadzorczej do wykonywania czynności członka zarządu i otrzymujący z tego tytułu wynagrodzenie, nie podlega obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego na podstawie art. 66 ust. 1 pkt 35a ustawy o świadczeniach, ponad tytuł ustanowiony w art. 66 ust. 1 pkt 35 ustawy o świadczeniach, jest prawidłowe.

Biorąc powyższe pod uwagę, należało stwierdzić jak na wstępie. W kontekście poczynionych powyżej uwag, w ocenie Prezesa NFZ zaistniała podstawa prawna do zmiany skarżonej decyzji.

Pouczenie:

Niniejsza decyzja jest ostateczna. Od decyzji przysługuje stronie na podstawie art. 52 § 1, art. 53 § 1 i art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2024 r. poz. 935) prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę wnosi się w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia rozstrzygnięcia, za pośrednictwem Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia, ul. Rakowiecka 26/30, 02-528 Warszawa.

Na podstawie art. 214, art. 219 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi oraz na podstawie § 2 ust. 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535) strona jest zobowiązana uiścić wpis stały od skargi w wysokości 200 złotych.

Na podstawie art. 243 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi strona, która spełnia ku temu przesłanki, może ubiegać się o przyznanie prawa pomocy.